

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoPr/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621202008
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4621202008.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XXX, XXX XX D., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK, s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanej: Obec Jarok, so sídlom Hlavná 176, 951 48 Jarok, IČO: 00 308 056, zastúpenej JUDr. Tomášom Kozovským, advokátom so sídlom Björnsonova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 30 850 410, o náhradu mzdy v sume 41 916 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej a žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. TO-5Cpr/16/2021-502 zo dňa 22.05.2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie v časti výroku II. o d m i e t a .

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e vo výroku III. a vo výroku I. v časti zaplata sumy 32.436 eur brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne

- zo sumy 336 eur brutto od 01.11.2019 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.12.2019 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.01.2020 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.02.2020 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.03.2020 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.04.2020 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.05.2020 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.06.2020 do 07.09.2021
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.08.2020 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.09.2020 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.10.2020 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.11.2020 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.12.2020 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.01.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.02.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.03.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.04.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.05.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.06.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.07.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.08.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.09.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.10.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.11.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.12.2021 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.01.2022 do zaplata,
- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.02.2022 do zaplata,

- zo sumy 1.260 eur brutto od 01.03.2022 do zaplataenia,
  - zo sumy 1.260 eur brutto od 01.04.2022 do zaplataenia,
  - zo sumy 1.260 eur brutto od 01.05.2022 do zaplataenia,
  - zo sumy 1.260 eur brutto od 01.06.2022 do zaplataenia,
  - zo sumy 1.260 eur brutto od 01.07.2022 do zaplataenia,
  - zo sumy 1.260 eur brutto od 01.08.2022 do zaplataenia
- všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti úrokov z omeškania zo sumy 1.260 eur brutto od 01.06.2020 do 07.09.2021 m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5 % ročne

- zo sumy 324 eur brutto od 01.07.2020 do 07.09.2021,
  - zo sumy 936 eur brutto od 01.07.2020 do zaplataenia,
- všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a úrok z omeškania zo sumy 324 eur brutto od 8.9.2021 do zaplataenia z a m i e t a .

IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 41 916 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 336 eur brutto od 01.11.2019 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.12.2019 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.01.2020 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.02.2020 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.03.2020 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.04.2020 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.05.2020 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.06.2020 do 07.09.2021, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.07.2020 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.08.2020 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.09.2020 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.10.2020 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.11.2020 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.12.2020 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.01.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.02.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.03.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.04.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.05.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.06.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.07.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.08.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.09.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.10.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.11.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.12.2021 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.01.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.02.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.03.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.04.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.05.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.06.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.07.2022 do zaplataenia, zo sumy 1 260 eur brutto od 01.08.2022 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. výrokom vo zvyšku, v časti o zaplataenie náhrady mzdy 9 480 eur brutto za obdobie od 16.09.2019 do 30.04.2020 aj v časti príslušenstva, žalobu zamietol. III. výrokom žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54 %. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), čl. 2, § 79 ods. 1, 2, § 129 ods. 1, § 134 ods. 1, 2, 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 1 ods. 1, § 29 ods. 4 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanej zaplataenia náhrady mzdy v sume 41 916 eur brutto s príslušenstvom za obdobie od 19.09.2019 do 30.06.2022, keď súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11Cpr/35/2019-221 zo dňa 08.12.2020 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovanou zo dňa 13.09.2019 je neplatné. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6CoPr/2/2021-358 zo dňa 23.06.2021 bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Vzhľadom na dikciu § 129 ods. 1 Zákonníka práce sa žalovaná dostala do omeškania s výplatom jednotlivých miezd za konkrétne mesiace, počnúc dňom 19.09.2019, kedy jej bola doručená prvá výzva na pridelenie práce, dňom nasledujúcim po poslednom dni nasledujúceho

mesiacu výkonu práce. Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe uviedla, že nepopiera skutočnosť uvádzané žalobkyňou ohľadne súdneho rozhodnutia o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, avšak nárok na náhradu mzdy ako je uplatnený žalobkyňou popiera čo do dôvodu aj výšky. Uznesením zo dňa 22.08.2022 súd pripustil na pojednávaní zmenu žaloby, ktorou žalobkyňa podaním zo dňa 22.08.2022 žiadala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 41 916 eur ako náhrady mzdy za obdobie od 19.09.2019 do 30.06.2022 spolu s úrokmi z omeškania.

3. Žalobkyňa dňa 17.09.2019 cestou právneho zástupcu vyzvala žalovanú, aby jej bezodkladne prideliла prácu, nakoľko okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné. Toto oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 19.09.2019. Žalobkyňa dňa 11.08.2021 cestou právneho zástupcu opätovne vyzvala žalovanú na okamžité pridelenie práce a vyplatenie ušlej mzdy. Dňa 18.08.2021 sa žalobkyňa za účasti svojho právneho zástupcu domáhala v sídle žalovanej o pridelenie práce. Žalovaná listom zo dňa 19.08.2021 na výzvu žalobkyne odpovedala, že pracovné miesto žalobkyne zaniklo rozhodnutím zamestnávateľa č. OÚJK-S2019/00732 zo dňa 27.09.2019. Ušlá mzda bude žalobkyni vyplatená v najbližšom výplatnom termíne. Dňa 07.09.2021 žalovaná vyplatila žalobkyni na jej účet sumu 6 347,17 eura.

4. Z písomného vyjadrenia žalovanej k bližšej špecifikácii sumy 6 347,17 eura (brutto) podľa bodu vyplýva, že žalovaná po doručení rozsudku sp. zn. 6CoPr/2/2021-358 zo dňa 23.06.2021, ktorým odvolací súd potvrdil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, bez zbytočného odkladu vyplatila žalobkyni po splnení všetkých zákonných povinností (odvody a dane) všetky nároky žalobkyne na náhradu mzdy. Suma 6 347,17 eura vyplatená žalobkyni netto zodpovedá sume 9 480 eur brutto, čo predstavuje náhradu mzdy v súhrnnej výške sedem a pol násobku funkčného platu žalobkyne v zmysle nižšie uvedeného odôvodnenia. Pri výpočte výšky náhrady mzdy zamestnávateľ vychádzal späť zo stavu, keď by bola žalobkyňa na svojej pozícii v okamihu uskutočnenia organizačnej zmeny na základe rozhodnutia zamestnávateľa č. OÚJK-S2019/00735 zo dňa 27.09.2019 a zamestnávateľ by jej mohol doručiť výpoveď v súlade s ustanovením § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalovaná z uvedeného dôvodu žalobkyni vykonala doplatok mzdy za mesiac september 2019, keďže mzda jej bola pôvodne vyplatená len do dátumu okamžitého skončenia pracovného pomeru, t. j. ku dňu 13.09.2019. Súčasne bola žalobkyni vyplatená náhrada mzdy za plynutie výpovednej doby podľa § 62 ods. 3 písm. b) Zákonníka práce platného a účinného v čase výpočtu náhrady mzdy, v trvaní 3 mesiacov vo výške 3 plátov, t. j. za október 2019, november 2019 a december 2019. Nakoľko by v súlade s ustanovením § 76 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce (platný a účinný v čase výpočtu náhrady) mala žalobkyňa s ohľadom na dĺžku trvania jej pracovného pomeru nárok na odstupné vo výške troch plátov, bol do vyplatenej sumy zahrnutý aj tento zákonný nárok na odstupné (01, 02, 03/2020). Po oznámení právneho zástupcu žalobkyne, že žalobkyňa odišla v apríli 2020 do predčasného dôchodku, čo aj zamestnávateľ písomne potvrdil a akceptoval, jej bola v predmetnej sume vyplatená aj náhrada zodpovedajúca odchodnému v zmysle § 76a ods. 2 a 3 Zákonníka práce (platný a účinný v čase výpočtu náhrady) vo výške jedného platu (04/2020). Z uvedeného dôvodu majú za to, že žalobkyni bol zo strany zamestnávateľa vyplatený celý zákonný nárok.

5. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 25CoPr /7/2022-327 zo dňa 26.07.2023 potvrdil rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 6Cpr/19/2021-196 zo dňa 23.06.2022, ktorým žalobu žalobkyne: Obec Jarok proti žalovanej: A. B. C. o určenie, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovanou uzatvorený Pracovnou zmluvou zo dňa 28.03.2002 skončil z dôvodu, že nie je spravodlivé od zamestnávateľa požadovať, aby zamestnankyňu naďalej zamestnával, zamietol. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 9CdoPr/3/2024 zo dňa 30.09.2024 dovolanie žalobkyne voči uvedenému rozsudku odmietol.

6. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 5Cpr/16/2021-277 zo dňa 09.11.2022, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 41 916 eur ako náhrady mzdy za obdobie od 19.09.2019 do 30.06.2022 spolu s úrokmi z omeškania tak, ako boli špecifikované vo výroku I. rozsudku. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 12Copr/2/2023-414 zo dňa 23.01.2024 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považoval pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny prinajmenšom čo do základu priznanej náhrady mzdy za 12 mesiacov, avšak s nesprávnym právnym posúdením kompenzácie týkajúcej sa úhrady sumy 6 347,17 eura žalovanou. Konštatoval, že v zmysle ustanovenia § 319 CSP mal súd prvej inštancie zabezpečiť od žalovanej taký dôkaz, ktorým

by bezpečne mohol urobiť záver o účele uvedenej platby a aby mohol následne s ohľadom na dané zistenie kompenzovať uhradenú sumu oproti sume, ktorá žalobkyni celkovo prislúcha.

7. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že keďže žalovaná žalobkyni mala plniť uvedenú sumu práve aj titulom náhrady mzdy patriacej za časť sporného obdobia, táto skutočnosť nemohla ostať bez povšimnutia a uhradená suma mala byť kompenzovaná oproti uplatnenej sume žalobkyne. Súd prvej inštancie po doplnenom dokazovaní v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, najmä oboznámením so žalovanou predloženým výplatným lístkom žalobkyne, z ktorého vyplýva, že žalobkyni bola vyplatená mzda v čistom 6 347,17 eura, hrubá mzda predstavuje sumu 9 480 eur, odchodné 0, odstupné 0, výpisom z účtu žalovanej, z ktorého vyplýva, že dňa 07.09.2021 žalovaná vyplatila žalobkyni na jej účet sumu 6 347,17 eura, pričom zástupca žalovanej uviedol, že ide o vyplatenú náhradu mzdy žalobkyni (netto po splnení všetkých zákonných daňových a odvodových povinností zamestnávateľa) za obdobie od 16.09.2019 do 30.04.2020, teda keď žalovaná žalobkyni plnila uvedenú sumu titulom náhrady mzdy patriacej za časť sporného obdobia, pričom uhradená suma predstavuje za obdobie od 16.09.2019 do 30.04.2020 náhradu mzdy v sume 9 480 eur brutto a žalobkyňa v tejto časti, keď jej zamestnávateľ- žalovaná uvedenú náhradu mzdy už zaplatila, nezobrala žalobu späť, preto žaloba potom v tejto časti nebola dôvodná a súd žalobu v časti, týkajúcej sa zaplata náhrady mzdy v sume 9 480 eur brutto sa prísl. za obdobie od 08.09.2021 do 30.04.2020, zamietol.

8. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že žiadosť žalovanej ohľadom zníženia náhrady mzdy nad 12 mesiacov nebola dôvodná, nakoľko ide o satisfakciu pre žalobkyňu, keďže jej zo strany žalovanej nebolo umožnené vykonávať prácu tak ako to bolo dohodnuté. Žalovaná konala nezákonne a účelovo, keď okamžite skončila pracovný pomer so žalobkyňou, ktoré súd určil za neplatné. Žalobkyňa vplyvom nezákonného konania žalovanej sa dostala do ekonomicky nevýhodnej situácie, pre svoj vysoký vek sa jej nepodarilo nájsť zamestnanie, preto riešila túto situáciu tým, že odišla dňa 01.04.2020 do predčasného starobného dôchodku a po splnení zákonných podmienok začala následne poberať odo dňa 28.02.2022 starobný dôchodok. Dôchodky jej však boli podľa zákona krátené.

9. Vyplácanie predčasného starobného dôchodku ako aj starobného dôchodku žalobkyni nemožno považovať za takú skutočnosť, ktorá žalovanej ako zamestnávateľovi objektívne znemožňuje, aby žalobkyni ako zamestnancovi umožnila pokračovať v práci a vyplácala jej dohodnutú mzdu, resp. za takú skutočnosť, ktorá zamestnanca pre účely rozhodnutia súdu podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nedôvodne zvýhodňuje oproti ostatným zamestnancom toho istého zamestnávateľa, resp. oproti zamestnávateľovi, keďže starobný dôchodok je dôchodková dávka, ktorá sa za podmienok ustanovených zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení poskytuje zo starobného poistenia, poberanie starobného dôchodku preto nemá vplyv na povinnosť žalovanej vyplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie, kedy žalovaná ako zamestnávateľ žalobkyni ako zamestnancovi po neplatnom skončení pracovného pomeru nepridelovala prácu, a to aj vtedy, keď žalovaná ako zamestnávateľ žalobkyne počas súdneho konania o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zrušila pracovné miesto žalobkyne.

10. Na základe uvedených skutočností, keď nezákonným konaním žalovanej bolo žalobkyni odobraté pracovné miesto, pričom súdne inštitúcie právoplatne skonštatovali jednak takéto nezákonné konanie žalovanej a jednak absenciu akýchkoľvek dôvodov na určenie, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, súd po doplnenom dokazovaní preto dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná, keď súd nezistil žiadne dôvody pre nepriznanie celého uplatneného nároku žalobkyni. Žiadosť žalovanej ohľadom zníženia náhrady mzdy nad 12 mesiacov resp. ju vôbec nepriznania žalobkyni nad 12 mesiacov nebola dôvodná.

11. Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 141 ods. 7 Zákonníka práce, priznal náhradu mzdy v sume priemerného zárobku zamestnanca, ktorý sa zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, ide teda o mzdu zúčtovanú zamestnancovi podľa Zákonníka práce, v zmysle ktorého sa mzdou rozumie mzda brutto. Zamestnávateľ je z priznanej sumy povinný vziať ako preddavok na daň z príjmu a preddavok na zdravotné poistenie a odviesť ako poistné na sociálne poistenie. Prevedeným dokazovaním súd zistil, že funkčným platom žalobkyne je suma 1 260 eur, ktorá vyplýva z výplatných pásov žalobkyne vystavených žalovanou.

12. Žalobkyňa si uplatnila nárok na zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 19.09.2019 t. j. od doručenia Oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnávaní žalovanej do 30.06.2022, spolu v sume 41 916 eur, t. j. za 33 celých mesiacov x 1 260 eur = 41 580 eur a 1 necelý mesiac september 2019 (od 19.09.2019 do 30.09.2019) v sume 336 eur, keď vychádzala zo svojho funkčného platu 1 260 eur mesačne, spolu je to suma 41 916 eur brutto. Súd po zaplatení náhrady mzdy žalovanou žalobkyni dňa 07.09.2021 v sume 9 480 eur brutto za obdobie od 16.09.2019 do 30.04.2020, v ktorej časti preto žalobu žalobkyne spolu s prísl. výrokom II. zamietol, priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy v sume 32 436 brutto od 01.05.2020 do 30.06.2022 tak, ako je to uvedené vo výroku I. rozsudku. Žalovaná bola povinná žalobkyni túto sumu zaplatiť v čistom (netto) po zrazení preddavkov na daň z príjmu a preddavkov na zdravotné poistenie a odvodení ako poistné na sociálne poistenie.

13. Zamestnancovi vzniká pri neplatnom skončení pracovného pomeru aj nárok na úroky z omeškania. Pokiaľ ide o zaplatenie úrokov z omeškania je potrebné vychádzať z § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ktorý ustanovuje, že ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5% ročne, a to odo dňa splatnosti každej mesačnej mzdy za priznané obdobie až do zaplatenia tak, ako je to uvedené vo výroku I. napadnutého rozsudku.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ktorá mala vo veci úspech iba čiastočný (keď súd priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy v sume 32 436 brutto a žalobkyňa si uplatnila nárok v sume 41 916 eur, preto priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54% (77% úspech žalobkyne - 23% úspech žalovanej), o ktorej výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

15. V zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok zmeniť tak, že: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 13 funkčných plátov vo výške 1 260 eur brutto v celkovej sume 16 380 eur brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 250,86 eura netto od 01.11.2019 do 07. 09. 2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.12.2019 do 07.09.2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.01.2020 do 07.09.2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.02.2020 do 07. 09. 2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.03.2020 do 07. 09. 2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.04.2020 do 07.09.2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.05.2020 do 07.09.2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.06.2020 do 07. 09. 2021, zo sumy 883,84 eura netto od 01.05.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.06.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.07.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.08.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.09.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.10.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.11.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.12.2021 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.01.2022 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.02.2022 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.03.2022 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.04.2022 do zaplatenia, zo sumy 883,84 eura netto od 01.05.2022 do zaplatenia, všetko v najbližšom výplatnom termíne zamestnávateľa (žalovanej) nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku. Zaplatením sa na účely výpočtu úrokov z omeškania rozumie dátum odpísania peňažných prostriedkov z účtu žalovanej. II. výrokom vo zvyšku podanú žalobu zamietla. III. výrokom žalobkyni priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v pomere podľa úspechu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Podané odvolanie odôvodnila s odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Namietala, že súd prvej inštancie zohľadnil iba sumu 9 480 eur brutto, ktorá bola žalobkyni už vyplatená, pričom čiastka vo výške 6 347,17 eura bola poukázaná žalobkyni a čiastka 3 132,83 eura tvorila splnenie zákonných a odvodových povinností žalovanej ako zamestnávateľa. Teda nie je možné sa stotožniť s výrokom II. dotknutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie: "žalobu v časti 9 480 eur zamietol", nakoľko táto čiastka už bola žalovanou voči žalobkyni uhradená, teda reálne plnená. Poukázala na rozpor výrokov, keď súd prvej inštancie výrokom II. zamietol žalobu v časti 9 480 eur aj v časti príslušenstva a v I. výroku priznal úrok z omeškania aj v tejto časti z už uhradených platieb náhrady mzdy. Žalovaná sa v časti úrokov vyplývajúcich zo základu prislúchajúcemu odvodovým a daňovým povinnostiam zamestnávateľa nemohla dostať do omeškania, nakoľko tento nárok súvisiaci s neplatným skončením pracovného pomeru vzniká až právoplatnosťou rozsudku, teda žiadnym spôsobom nie je možné v tejto časti, ani vo zvyšnej priznanej časti, priznať úrok z omeškania, nakoľko žalovaná strana až do právoplatnosti rozhodnutia súdu nemôže byť v omeškani s týmto plnením. Tento úrok nemôže byť žalobkyni priznaný aj z toho dôvodu, že by v prípade jeho vzniku neprináležal jej, ale bol by nárokom Finančnej správy a príslušných poisťovní. Súd prvej

inštancie v rámci obdobia za ktoré priznal náhradu ušlej mzdy započítal aj obdobie od 01.04.2020 do 28.02.2021, kedy bola žalobkyňa poberateľkou predčasného starobného dôchodku. Žalovaná už v prvom podanom odvolaní v tejto veci osobitne namietala nároky žalobkyne na zapltenie ušlej mzdy uplatňované za dobu poberania predčasného starobného dôchodku ako duplicitné a to od apríla 2020 do februára 2021 vrátane, keďže je poberanie predčasného dôchodku zo zákona absolútne nezlučiteľné so súbehom pracovného pomeru zamestnanca. Žalovaná namietala v otázke úrokov z omeškania že tieto súd priznáva žalobkyňi zo súm brutto, pričom ignoruje skutočnosť, že žalobkyňa nárok na priame vyplatenie zákonných odvodových a daňových povinností zamestnávateľa nemá. Z tohoto dôvodu mohli byť žalobkyňi priznané úroky z omeškania len v spojitosti s jej skutočne prislúchajúcimi nárokmi a to vo vyčíslení odvodenom od výšky ušlej mzdy netto a nie ako je uvedené v napadnutom rozsudku. Žalovaná namietala neprimeranú tvrdosť postupu súdu prvej inštancie, keď priznal žalobkyňi ďalších 26 x náhrad mzdy - funkčných plátov, čo reálne predstavuje objem finančných prostriedkov vo výške 32 760 eur (podľa názoru žalovanej chybné uvedená čiastka vo výrokovvej časti I. Napádaného rozsudku 32 436 eur). Žalovaná mala za to, že súd prvej inštancie napriek pokynu odvolacieho súdu vôbec neposúdil vec spravodlivo, vo vzájomných súvislostiach a proporčne s prihliadnutím na konanie obidvoch sporových strán. Pri posudzovaní otázky priznania náhrady mzdy presahujúcej dobu 12 mesiacov prvostupňový súd nevykonal žiadne dokazovanie. Žalovanej nebolo zrejmé na základe čoho dospel súd prvej inštancie k svojmu tvrdeniu, že žalobkyňa sa podľa súdu prvej inštancie nezamestnala pre svoj vysoký vek. Žalobkyňa žiadnym spôsobom v konaní nepreukázala, že si prácu nemohla nájsť z dôvodu vysokého veku a nepreukázala ani to, že sa sústavne a aktívne uchádzala o zamestnanie, a taktiež nepreukázala, že sa dostala do značne ekonomicky zlej situácie. Hodnotenie súdu o „účelovosti organizačnej zmeny“ nemá oporu v objektívnom stave a hodnotení skutočností, nakoľko je zrejmé ako bolo vyššie uvedené a prezentované aj žalovanou na pojednávaní, že táto organizačná zmena je trvalá a priniesla očakávaný výsledok, ktorým bola úspora prevádzkových nákladov žalovanej. Nie je možné konštatovať nezákonné konanie žalovanej a „odobratie pracovného miesta žalobkyňi“ nakoľko toto pracovné miesto zaniklo dodatočne dotknutou organizačnou zmenou, ktorú žiadna strana nespochybnila a ku jej neplatnosti nesmerovala žiadna žaloba. Odvodové povinnosti žalovanej z brutto mzdy sú samostatným vzťahom medzi žalovanou ako zamestnávateľom a dotknutými inštitúciami (zdravotné a sociálne zabezpečenie) a teda nemôžu byť predmetom výrokovvej časti rozsudku ako priznaný nárok žalobkyňi.

16. V zákonnej lehote proti výroku III. podala odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalobkyňi prizná proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a rovnako tak žalobkyňi prizná právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podané odvolanie odôvodnila s odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h). Namietala, že žaloba bola podaná preukázateľne pred tým ako, žalovaná uhradila sumu 6 347,17 eura žalobkyňi. Nie je preto sporné, že žaloba aj v tejto časti bola podaná dôvodne. V rámci náhrady trov konania sa v prvom rade posudzuje procesný úspech strán a ten vo vzťahu k sume 6 347,17 eura je nepopierateľný, nakoľko ho žalovaná hradila po podaní žaloby a týkal sa predmetu žaloby. Preto je daný 100% úspech žalobkyne vo vzťahu k trovám konania. Žalobkyňa v odvolaní poukázala na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 399/2019 zo dňa 15.04.2020 a sp. zn. III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017 zo dňa 13.12.2017. Uviedla, že bola procesne plne úspešná vo veci, keď súd čo do základu uznal jej nárok a prisúdil jej časť jej uplatneného peňažného plnenia. Úhradu peňažnej sumy počas súdneho konania žalovanou bez jej jasnej špecifikácie, nemožno považovať za jej neúspech, a preto rozhodnutie súdu o znížení nároku na náhradu trov konania nie je v súlade s platným právom a súdnou praxou.

17. K podanému odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná navrhujúc rozhodnúť o odvolaniach podaných jednotlivými procesnými stranami samostatne. Žalovaná sa v plnej miere stotožnila s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo výroku III. dotknutého rozsudku žalobkyňou. Súd prvej inštancie rozhodol správne, keď nepriznal žalovanej náhradu trov konania v celom rozsahu, pretože z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že čiastka, ktorá bola žalobkyňou uplatnená a výrokom II. zamietnutá, je uplatnená bezdôvodne a neoprávnene. Žalobkyňa mala v zamietnutom rozsahu vziať svoj nárok späť. Skutočnosť uhradenia čiastky 6 347,17 eura bolo zrejmá sporovým stranám a nebola počas celého konania žiadnou stranou namietaná, žalobkyňa nemala čakať na meritórne rozhodnutie súdu ohľadne uplatnenej čiastky ale mala postupovať zákonne, súd by rozhodoval o čiastočnom zastavení nároku, čím by procesné postavenie žalobkyne bol hodnotené odlišne a súd prvej inštancie by odlišne postupoval aj pri posudzovaní miery úspechu a náhrade trov konania. Vo vzťahu k ostatným výrokom napadnutého rozsudku sa pridriava svojich predchádzajúcich vyjadrení a argumentov.

18. K podanému odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa navrhujúc aby odvolací súd postupom podľa § 387 ods.1 CSP výrok I. a výrok II. napadnutého rozsudku ako vecne správny potvrdil, a výrok III. napadnutého rozsudku v dôsledku podaného odvolania zo strany žalobkyne podľa § 388 CSP (s poukazom na § 390 CSP) zmenil tak, že žalobkyňu priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z tohto dôvodu sa javí ako nepravdepodobné, aby dovolací súd teraz rozhodol inak. Žalobkyňa zastáva názor, že súd správne rozhodol, ak predmetnú sumu 6 347,17 eura ako sumu netto (v čistom) prepočítal na sumu brutto (v hrubom) 9 480 eur (čo koreluje okrem iného aj z „výplatnej pásky“, ktorú predložila samotná žalovaná do konania spolu so zápočtovým listom) a v tejto časti žalobu zamietol, a to napriek tomu, že práve z predmetnej výplatnej pásky nemal za preukázané, za aké obdobie sa predmetná suma žalobkyňu vyplatila. Žalobkyňa uvádza, že jej nárok na príslušenstvo je plne dôvodný, nakoľko predmetnú žalobu podala 03.09.2021 a žalovaná svoju úhradu urobila až po podaní žaloby 07.09.2021. V čase podania žaloby bola žalovaná preukázateľne v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku, preto si žalobkyňa dôvodne uplatnila aj predmetné príslušenstvo a súd o ňom správne rozhodol. Ďalej uviedla, že nárok súvisiaci s neplatným skončením pracovného pomeru patrí podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. Žalobkyňa v časti problematiky súbehu poberania starobného dôchodku žalobkyňou s priznanými nárokmi odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 12CoPr/2/2023-414, kde odvolací súd uviedol, že „Vzťahy medzi žalobkyňou a Sociálnou poisťovňou v súvislosti so žiadosťou o priznanie predčasného starobného dôchodku a s jej následným priznaním z pohľadu ustanovení relevantných pracovnoprávných predpisov neboli pre rozhodnutie v danej veci právne významné, akokoľvek sa to žalovaná snažila presadzovať.“ Podľa názoru žalobkyne sa súd jasne a rozsiahlo vysporiadal so svojim oprávnením moderácie uplatneného nároku na náhradu mzdy. Žalovaná vo vzťahu nepriznanie náhrady mzdy nad 12 mesiacov neuviedla žiadne nové a podstatné skutočnosti, ktoré by už v konaní neodznegli. Žalobkyňa pred súdom uviedla, že sa pre svoj vysoký vek nemôže zamestnať, žalovaný tieto tvrdenia nepoprel, a preto sa stali nespornými. Žalobkyňa uviedla, že argumentácia ohľadom organizačnej zmeny je irelevantná pre toto konanie z dôvodu, že pracovný pomer so žalovanou nebol ukončený v dôsledku organizačnej zmeny ale z dôvodu údajného hrubého porušenia pracovnej disciplíny na strane žalobkyne.

19. Žalobkyňa sa následne vyjadrila k vyjadreniu žalovanej zo dňa 24.07.2024 tak, že plnenie v sume 6 347,17 eura zo strany žalovanej nebolo riadne vysvetlené a identifikované, čo jasne preukazuje aj zmätocnosť tzv. výplatnej pásky, ktorú zaslala žalovaná žalobkyňu pri poskytnutí tejto platby. Žalobkyňa trvá na tom, že jej nárok bol v danom čase uplatnený plne dôvodne a keďže výsledok sporu (t. j. v akej výške prizná súd náhradu mzdy) závisí výlučne len na úvahe súdu, nemožno ju v podstate sankcionovať (v podobe zníženia práva na náhrady trov konania voči žalovanej na 54%) za správanie žalovanej po začatí sporu a jednak aj za neodhadnuteľný výsledok sporu. Ak by k predmetnej úhrade 6 347,17 eur zo strany žalovanej nedošlo, žalobkyňa by bola plne úspešná v celom uplatnenom nároku. Táto skutočnosť je taktiež významná, nakoľko odzrkadľuje fakt, že žalobkyňa si uplatnila len nároky, ktoré jej Zákonníka práce priznáva a nič viac. Preto sa javí ako krajne nespravodlivé, že pre úskočné, zmätocné a doposiaľ hodnoverne nevysvetlené plnenie zo strany žalovanej je žalobkyňa krátená na práve na náhradu trov konania a to čisto prísny formalizmom súdu, ktorý bol judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky zjavne prekonaný. Záverom žalobkyňa uvádza, že návrh žalovanej, aby odvolací súd rozhodol o podaných odvolaniach samostatne, je nelogický a odporujúci zákonu. V prípadoch, kedy sa odvolajú obe strany konania proti meritórnemu rozsudku, odvolací súd rozhoduje vždy o všetkých odvolaniach jediným rozhodnutím a teda nie samostatne.

20. Žalovaná k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že čiastku 9 480 eur brutto tvorí suma 3 132,83 eura poukázaná na účet žalobkyne a 3 123,83 eura plnenie zákonných odvodových povinností, teda súhrne sedem a pol násobok funkčného platu. Po oznámení právneho zástupcu žalobkyne, že táto odišla v apríli 2020 do predčasného dôchodku, čo zamestnávateľ písomne potvrdil a akceptoval, jej bola v predmetnej sume vyplatená aj náhrada zodpovedajúca odchodnému. Žalovaná tvrdila, že počas celého konania rozporovala argumentáciu žalobkyne znevýhodnenia pri hľadaní zamestnania pre jej vek. V ďalšom žalobkyňa vychádzala z tvrdení uvedených v predchádzajúcich podaniach.

21. Žalobkyňa sa vyjadrila k vyjadreniu žalovanej tak, že definícia funkčného platu je uvedená v § 4 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z. z.: „Funkčný plat na účely tohto zákona je súčet tarifného platu, zvýšenia tarifného platu podľa § 7 ods. 6 až 9, rozdielu podľa § 32f ods. 13 a príplatkov určených mesačnou sumou podľa

odseku 1 písm. c) až j), l), u), v) a x). Funkčný plat je aj plat pri vykonávaní inej práce alebo funkčný plat poskytovaný podľa § 30 ods. 3, § 32a ods. 1 a § 32b ods. 1 a 2.“. Súd vzhľadom na uvedenú dikciu zákona nemohol rozhodnúť inak, ako priznať žalobkyňi náhradu mzdy tzv. brutto (vrátane daňového a odvodového zaťaženia), a preto je jeho rozhodnutie správne a zákonné. V ostatnej časti odkázala na svoje doterajšie tvrdenia.

22. Žalovaná sa vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne pridržala svojich tvrdení a argumentácie uvedenej už v predchádzajúcich podaniach.

23. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci odvolanie žalovanej proti výroku II. podľa § 386 písm. b) CSP odmietol, napadnutý rozsudok vo výroku III. a výroku I. v časti istiny a v časti úrokov z omeškania tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku podľa § 387 CSP potvrdil. Výrok I. v časti úrokov z omeškania podľa § 388 CSP zmenil a vo zvyšnej časti rozhodnutie potvrdil.

24. V predmetnom konaní sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala zaplatenia náhrady mzdy v sume 30 759,89 eura brutto a príslušenstva za obdobie od 19.09.2019 do 31.07.2022. Žalobkyňa so žalovanou uzatvorili dňa 28.03.2002 pracovnú zmluvu. Dňa 13.09.2019 doručila žalovaná žalobkyňi list označený ako „Okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce“, v ktorom jej oznámila, že so žalobkyňou okamžite ukončuje pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Žalobkyňa dňa 17.09.2019 cestou právneho zástupcu vyzvala žalovanú, aby bezodkladne prideliла žalobkyňi prácu, nakoľko okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné. Toto oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 19.09.2019. Okresný súd Topoľčany (dnes Okresný súd Nitra pracovisko Topoľčany) rozsudkom č. k. 11Cpr/35/2019-221 zo dňa 08.12.2020 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovanou zo dňa 13.09.2019 je neplatné, tento rozsudok potvrdil Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 6CoPr/2/2021-358 zo dňa 23.06.2021, v tejto veci podané dovolanie bolo odmietnuté uznesením sp. zn. 1Cdo/248/2021 zo dňa 14.12.2022. Žalovaná listom zo dňa 19.08.2021 odpovedala žalobkyňi, že jej pracovné miesto zaniklo rozhodnutím zamestnávateľa č. OÚJK-S2019/00732 zo dňa 27.09.2019 a ušlá mzda jej bude vyplatená v najbližšom výplatnom termíne. Dňa 07.09.2021 žalovaná zaplatila žalobkyňi na jej účet sumu 6 347,17 eura. Uznesením zo dňa 22.08.2022 súd na pojednávaní pripustil zmenu žaloby, ktorou žalobkyňa žiadala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 41 916 eur ako náhrady mzdy za obdobie od 19.09.2019 do 30.06.2022 spolu s úrokmi z omeškania. Žalovaná podala na Okresný súd Topoľčany žalobu o určenie, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovanou uzatvorený pracovnou zmluvou zo dňa 28.03.2002 skončil, z dôvodu, že nie je spravodlivé od zamestnávateľa požadovať, aby zamestnankyňa naďalej zamestnávala. Okresný súd Topoľčany žalobu rozsudkom sp. zn. 6Cpr/19/2021-196 zo dňa 23.06.2022 zamietol, Krajský súd v Nitre rozsudok č. k. 6Cpr/19/2021-196 rozsudkom č. k. 25CoPr/7/2022 zo dňa 26.07.2023 potvrdil, Najvyšší súd SR dovolanie žalovanej uznesením sp. zn. 9CdoPr/3/2024 zo dňa 30.09.2024 odmietol.

25. Súd prvej inštancie v prejednávanom spore rozsudkom č. k. 5Cpr/16/2021-277 zo dňa 09.11.2022 žalobkyňi priznal náhradu mzdy voči žalovanej v sume 41 916 eur brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne a žalobkyňi voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 12CoPr/2/2023-414 zo dňa 23.01.2024 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s odôvodnením, že súd prvej inštancie mal doplniť dokazovanie v časti uhradenia sumy 6 347,17 eura a toto plnenie mal kompenzovať oproti časti dôvodne uplatneného nároku a jeho úlohou bolo znova zhodnotiť podmienky pre rozhodnutie o žiadosti žalovanej na priznanie náhrady mzdy žalobkyne len za 12 mesiacov. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom.

26. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

27. V odvolacom konaní sa uplatňuje dispozičná zásada, ktorá znamená, že odvolacie konanie môže byť začaté len na návrh. Podanie odvolania je procesným úkonom strany, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Po podaní odvolania inou než oprávnenou osobou musí odvolací súd odvolanie odmietnuť v zmysle § 386 písm. b) CSP. Civilný sporový poriadok priznáva právo na podanie odvolania predovšetkým stranám sporu. Aby podané odvolanie vyvolalo zamýšľané následky, t. j. aby došlo k jeho

vecnému prejednaniu odvolacím súdom, musí spĺňať všetky podmienky predpísané zákonom, ktoré možno rozdeliť na objektívne podmienky, ktorými sú prípustný predmet odvolania, včasnosť podania odvolania a náležitosti odvolania, a subjektívne podmienky, medzi ktoré patrí osoba oprávnená na podanie odvolania. V súvislosti so subjektívnou podmienkou, týkajúcou sa osoby oprávnenej na podanie odvolania, možnosť podania odvolania prislúcha len tej strane, ktorej bola rozhodnutím spôsobená ujma na jej právach. Oprávnenie na podanie odvolania nemá účastník konania bez ďalšieho. Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku vyplýva, že odvolanie môže podať len ten účastník, ktorému nebolo rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorému bola rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jeho právach. Rozhodujúci je pritom výrok rozhodnutia súdu, pretože existenciu novej ujmy možno hodnotiť len z procesného hľadiska. Pri tomto hodnotení sa neprihliada na subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale na objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu mu bola spôsobená určitá ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 215/2010).

28. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti odvolania je potrebné zohľadniť, či napadnuté rozhodnutie má negatívny dopad na odvolateľa a či mu bola spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery, či prípadným zrušením rozhodnutia sa dosiahne náprava dôsledkov, ktoré vyvolalo.

29. Ak je úlohou civilného súdneho konania ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán - jednotlivcov (čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP), nemôže opravný prostriedok podať osoba, ktorej práva nie sú porušené. To znamená, že právo (účinne) podať odvolanie nie je dané tomu subjektu, v neprospech ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie nevzniklo a ktorý týmto rozhodnutím nebol negatívne dotknutý na svojich právach, pretože nie je splnená podmienka subjektívnej prípustnosti takéhoto odvolania.

30. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná nie je stranou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania voči výroku II., ktorým prišlo k zamietnutiu žaloby v časti náhrady mzdy 9 480 eur brutto za obdobie od 16.09.2019 do 30.04.2020 aj v časti príslušenstva, keďže tento výrok nie v jej neprospech. Odvolací súd z uvedených dôvodov v tejto časti odvolanie žalovanej podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

31. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej lehote a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zamestnávateľ je povinný mu poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

34. Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce.

35. Do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru sa zamestnávateľ dostáva márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo dňa 04.07.2017, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 64/2017)

36. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten – ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/69/2018 zo dňa 24.04.2019)

37. Súd môže náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru prisúdiť iba za podmienky, že tento nárok vznikol - odo dňa, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, a za stavu, že už rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, to však neznamena, že súd v rozhodnutí o náhrade mzdy určuje jej splatnosť, pretože k takémuto rozhodnutiu neexistuje žiadna konkrétna hmotnoprávna úprava.

38. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru - a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady - nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z citovaných ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009)

39. Rozhodnutie o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne je len deklaratórnym rozhodnutím, ktorým sa rieši otázka platnosti skončenia pracovného pomeru, ktorá v konaní o zaplatenie náhrady mzdy nemôže byť riešená ako predbežná. Týmto rozhodnutím však hmotnoprávny nárok na náhradu mzdy nevzniká, omeškanie zamestnávateľa s plnením tohto nároku nastáva márnym uplynutím termínu splatnosti náhrady mzdy. V súlade s ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce náhrada mzdy patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. Podľa § 134 ods. 1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Zúčtovaná mzda je mzda pred zrazením preddavku na daň a povinných odvodov, t. j. hrubá mzda. Priemerný zárobok sa teda chápe ako priemerný hrubý zárobok. Z uvedeného je zrejmé, že náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru je určená brutto (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/82/2020 zo dňa 29.03.2022 a uznesenie sp. zn. 9CdoPr/12/2023 zo dňa 29.04.2024). Z toho dôvodu námietka žalovanej spočívajúca v tvrdení, že žalovaná sa v časti úrokov vyplývajúcich zo základu prislúchajúceho odvodovým a daňovým povinnostiam zamestnávateľa nemohla dostať do omeškania, nakoľko tento nárok súvisiaci s neplatným skončením pracovného pomeru vzniká až právoplatnosťou rozsudku nie je dôvodná.

40. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4CdoPr/12/2023 zo dňa 28.11.2024 uviedol, že zamestnanec, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, nemá povinnosť zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, a preto z nejestvujúcej povinnosti nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6Cdo/157/2010, 6Cdo/100/2016, 4Cdo/125/2018) ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce.

41. Dôkazné bremeno preukázania, že žalobkyňa konala v rozpore s dobrými mravmi, nesie žalovaná, pretože zamestnanec, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer nemá povinnosť zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, a preto je úlohou žalovanej aby preukázala skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy nad rámec 12 mesiacov. Z týchto dôvodov odvolací súd ďalej neposudzoval ekonomickú situáciu žalobkyne, ani jej možnosti zamestnať sa. Z právoplatných rozsudkov Okresného súdu Topoľčany č. k. 11Cpr/35/2019-221 zo dňa 08.12.2020 a 6Cpr/19/2021 zo dňa 23.06.2022 vyplýva, že žalovaná nepreukázala, že by zo strany žalobkyne išlo o také závažné správanie a postoj k plneniu pracovných úloh, ktoré by ohrozovali alebo by mohli ohroziť žalovaných, preto odvolací súd nevidí dôvod na zníženie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov.

42. Žalovaná v odvolaní namietala nároky žalobkyne na zaplatenie ušlej mzdy uplatňované za dobu poberania predčasného starobného dôchodku ako duplicitné a to od apríla 2020 do februára 2021

vrátane, keďže podľa jej názoru je poberanie predčasného dôchodku zo zákona absolútne nezlučiteľné so súbehom pracovného pomeru zamestnanca. Podľa odvolacieho súdu nemôže byť starobný dôchodca v žiadnom prípade postihnutý za to, že požiadal o predčasný starobný dôchodok a z tohto dôvodu poberanie predčasného starobného dôchodku nemá vplyv na jeho nárok na náhradu mzdy. Pokiaľ nepríde u pracovníka, ktorému bol priznaný starobný dôchodok k riadnemu rozviazaniu pracovného pomeru, jeho pracovný pomer trvá ďalej. Pre toto stanovisko svedčí i skutočnosť, že predpisy o sociálnom zabezpečení (platné v čase priznania predčasného starobného dôchodku žalobkyňi) počítali s tým, že pracovník môže zotrvať naďalej v zamestnaní i ako dôchodca. Pokiaľ teda žalobkyňa požiadala o priznanie predčasného starobného dôchodku neznamená to, že jej pracovný pomer zanikol. To, že žalobkyňa je poberateľkou predčasného starobného dôchodku nie je skutočnosťou, ktorá by ovplyvňovala nárok na náhradu mzdy, čo súd prvej inštancie aj presvedčivo odôvodnil.

43. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a výroku I. v časti istiny spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % za obdobia uvedené vo výroku tohto rozsudku v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právnemu záveru. Rozsudok je vecne správny aj v časti trov konania, pretože tým, že žalobkyňa nevzala žalobu späť v časti zaplatenej sumy 9.480 eur a žaloba bola v tej časti zamietnutá, bola v časti uvedenej sumy neúspešná. Súd prvej inštancie preto správne, v súlade s § 255 ods. 1 a 2 priznal žalobkyňi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54 %.

44. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

45. Z výroku I. rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania z jednotlivých súm splatných postupne do 1.7.2020, ako ich rozpísal vo výroku, do 7.9.2021, t. j. do dňa zaplata sumy 9.480 eur žalovanou žalobkyňi. Avšak spočítaním súm, z ktorých bol žalobkyňi priznaný úrok z omeškania do 7.9.2021, vychádza suma 9.156 eur. Rozdiel medzi sumami 9.480 eur a 9.156 eur je 324 eur, ktorú žalovaná taktiež žalobkyňi dňa 7.9.2021 uhradila, preto z uvedenej sumy patrí žalobkyňi úrok iba do 7.9.2021.

46. Odvolací súd preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. iba v časti priznania úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.260 eur brutto od 1.7.2020 do zaplata tak, že uvedenú sumu rozdelil na sumu 324 eur (uhradenú) a sumu 936 eur (neuhradený zvyšok zo sumy 1.260 eur) a zo sumy 324 eur priznal žalobkyňi úrok z omeškania od 1.7.2020 iba do dňa zaplata uvedenej sumy, t. j. do 7.9.2021 a zo sumy 936 eur, ktorá zaplatená nebola a je súčasťou priznanej istiny, priznal úrok z omeškania od 1.7.2020 do zaplata istiny. Vzhľadom k tomu úrok z omeškania zo sumy 324 eur od 8.9.2021 do zaplata zamietol.

47. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že s ohľadom na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bola žalobkyňa neúspešná iba v pomerne nepatrnej časti týkajúcej sa úroku z omeškania, priznal žalobkyňi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

48. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).